

Duurzame oplossing noodzakelijk om slachtoffers van droogte bij te staan

Assurinfo Nr. 5 | 24 februari 2022 | Editio, Brand en diefstal

De klimaatverandering gaat steeds vaker gepaard met extreme weersomstandigheden. Terwijl de zomer van 2021 ons overstromingen van een nooit eerder geziene omvang bracht, kenden we gedurende de zomers van 2018 en 2020 langdurige periodes van droogte, watertekorten en hittegolven.

Deze droogte zorgt in een aantal regio's voor een fenomeen waarbij de bodem zodanig inkrimpt dat er stabiliteitsproblemen ontstaan aan de funderingen van sommige woningen. De schade doet zich meer bepaald voor in de vorm van scheuren in gevels en muren. Deze schade was in principe niet gedekt onder de natuurrampendeckering binnen de brandverzekering. De schade gaf wel aanleiding tot een aantal discussies voor de bevoegde rechtbanken met een wisselend succes voor de verzekerden.

De wetgever wenste het probleem op te lossen via het stemmen van een interpretatieve wet. Deze wet van 29 oktober 2021 bepaalt dat het inklinken van de bodemlaag ten gevolge van een langdurige periode van droogte wel degelijk een door de verzekering te dekken natuurramp is. Deze interpretatieve wet biedt echter geen degelijke oplossing, noch voor vroegere, noch voor toekomstige schadelijders. De wet zal immers aanleiding geven tot heel wat nieuwe betwistingen omdat de wet heeft nagelaten te bepalen welke schade precies gedekt moet worden, hoe met schades uit het verleden moet worden omgegaan, hoe de verjaringstermijn moet worden toegepast, hoe het plafond van tussenkomst door de overheid moet worden toegepast, en welke maatregelen de verzekerde zelf moet nemen in het kader van de schadebeperkingsplicht.

De verzekeringssector heeft evenwel niet gewacht op deze interpretatieve wet. In het voorjaar van 2021 hebben we zelf al voorstellen op tafel gelegd bij de bevoegde minister om voor de schadegevallen ingevolge de droogte een duurzame oplossing uit te werken.

Die oplossing gaat uit van een geheel van maatregelen. Enerzijds zou de overheid de verzekeringssector kunnen helpen om het risico beter in te schatten door het uitwerken van gedetailleerde geologische kaarten die de risicogebieden in kaart brengen en door voor de betrokken gebieden bijzondere stedenbouwkundige voorschriften op te leggen. Anderzijds zou de sector van zijn kant het risico gedurende vier jaar op solidaire wijze verzekeren via een fonds waaruit de schade kan gedekt worden. Afspraken zouden tevens gemaakt worden rond expertises en tussenkomsten in het verstevigen van de funderingen. Gedurende deze periode van vier jaar zouden de verzekeraars in staat zijn dit nieuwe risico beter te leren inschatten. Na deze periode zouden ze opnieuw individueel en op concurrentiële basis het bijkomende risico kunnen verzekeren op basis van hun eigen inzichten met betrekking tot hun premie- en reserveringsbeleid.

De sector is er meer dan ooit van overtuigd dat naast het probleem van de droogte de klimaatwijziging ook andere risico's met zich mee zal brengen. De overstromingen van vorige zomer hebben dit afdoende aangetoond. De sector pleit dan ook voor een duurzaam partnership

tussen de sector en de overheid om in het belang van de verzekerden en van de maatschappelijke noden oplossingen uit te werken die het mogelijk maken deze nieuwe risico's te blijven verzekeren tegen een redelijke prijs voor de verzekerden.

De interpretatieve wet is een voorbeeld van hoe het niet moet. In plaats van een gedragen oplossing te bieden, creëert ze rechtsonzekerheid. Niet alleen voor de verzekerden, maar ook voor de verzekeraars die deze risico's gepast moeten kunnen beheren en hiervoor de nodige reserves moeten kunnen aanleggen.

Assuralia heeft dan ook beslist deze interpretatieve wet aan te vechten voor het Grondwettelijk Hof.

*Hein Lannoy
gedelegeerd bestuurder van Assuralia*

